

Arrest

nr. 53 092 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 3 oktober 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 9 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die aan verzoeker wordt ter kennis gebracht op 14 augustus 2009, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 oktober 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 14 mei 2010 richt verzoekers raadsman een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij wijst op het huwelijk van zijn cliënt met mevrouw S.A. van Marokkaanse nationaliteit die over een verblijfsvergunning zou beschikken.

Op 1 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden.

Op 7 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De burgemeester van de stad Antwerpen neemt de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, die op 27 juli 2010 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht.

Op 4 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht, dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 01/07/2010, wordt aan

B.E.Y. (...)

geboren te (...)

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 03/11/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7,al 1,1 van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder voert in zijn nota een exceptie van gebrek aan belang aan. Verweerder stelt dat een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van de thans voorliggende bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker en aan de rechtskracht van een eerder bevel van 14 augustus 2009 om het grondgebied te verlaten.

2.2. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar zijn inleidend verzoekschrift. In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat zijn belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd is, nu het bevel om het grondgebied te verlaten zijn rechtstoestand op ongunstige wijze beïnvloedt. Hij wijst erop dat zijn belang actueel is nu het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen uitvoering heeft gekregen, hij zich nog steeds in België bevindt en de terugleiding naar de grens van Marokko nog niet heeft plaatsgevonden. Verzoeker meent een persoonlijk en rechtstreeks voordeel te hebben bij de vernietiging van het bestreden bevel daar zonder het bevel om het grondgebied te verlaten er geen terugleiding mogelijk is naar de grens van Marokko.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 14 augustus 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker binnen de geldige beroepstermijn geen beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2009 zodat dit bevel definitief en principieel uitvoerbaar is geworden. De uitvoerbaarheid van dit bevel van 14 augustus 2009 staat los van het thans bestreden bevel van 4 oktober 2010. Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds het voormelde bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2.4. Het betoog van verzoeker waarbij hij de vermeende schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginselen kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 2.3 gedane vaststelling(en).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum.

De feitelijke gegevens waarom verweerder meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welk van de verschillende criteria van artikel 7 van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij meent dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden omdat niet zou zijn aangegeven naar welke specifieke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat er geen feitelijke gegevens worden vermeld en elke motivering ontbreekt. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, wordt immers duidelijk vermeld, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of visum.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat *“enkel uit de persoonlijke gegevens van verzoekende partij zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing op hem van toepassing is”*, nu expliciet wordt vermeld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geen visum heeft. Het betreffen feiten die eigen zijn aan verzoeker en zeker niet op eender wie van toepassing zijn. Verzoeker kan ook niet in redelijkheid twijfelen aan het feit dat de bestreden beslissing aan hem gericht is en op hem van toepassing is, nu zijn naam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit in de bestreden beslissing worden vermeld. Verzoeker kan derhalve evenmin voorhouden dat de motivering stereotiep of gestandaardiseerd is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Door louter te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing extreem summier is en verregaande gevolgen heeft, toont verzoeker voorts niet aan dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker wijst op het feit dat hij gehuwd is met een Marokkaanse vrouw die een geldig verblijfsrecht zou hebben in België. Hiermee weerlegt verzoeker evenwel de motieven niet dat hij niet in het bezit is van een paspoort of een visum. De Raad wijst erop dat indien verzoeker een gezinshereniging wenst met zijn echtgenote, hij dit steeds kan vragen via de geijkte wegen. De beslissing belet hem niet om het grondgebied te betreden wanneer hij in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten. Het evenredigheidsbeginsel laat verweerder bovendien niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN